

DEZINTEGRISANO

Otvorena knjiga

Beograd, 2021.

DEZINTEGRISANO

VAPAJ ALTERNATIVE

Stranica Dezintegrirano okupila je veliki broj pesnika različite poetike sa željom i namerom da svakom autoru otvori prostor da prenese svoje iskustvo, svoj dar, svoju reč kojoj će “suditi” čitalačka sloboda, a ne nekakav žiri, katedra, klan, ideologija i elitistička percepcija koja je poeziju svela na salon, nagradu i sredstvo za ostvarenje slavljaljubivosti.

Siguran sam da će štampano izdanje zbornika Dezintegrirano doneti osveženje književnom svetu, jer ovaj zbornik nema nameru da meri kvalitet nečijeg stvaralaštva, niti da osvaja izloge knjižara, niti da se dodvori kritizerima, već da bude odgovor elitizmu i jedan vid alternative za one koji su odabrali drugačiji put do afirmacije.

Marko Stanojević

TKANICA DRUGAČIJOSTI

U vremenu koje na pijedestal stavlja estradizaciju, pojavljuje se niska probranih poetskih misli, metafora i zapazanja potvrđujući ono što se odvajkada zna: poezija je svevremena, damar je i titraj, potmulo i jeka svega što čovečanstvo zaokuplja, onoga što bi postalo neodnošljivost da ne postoji niša iz koje je lakše i lepše sagledati svakodnevlje.

Ako se prisetimo reči Bleza Paskala da „onima koji hoće da vide On daje dovoljno svetlosti, a onima koji neće da vide daje dovoljno tame“, jasno je da su umetnici, pesnici, slikari oni, kojima je On dao dovoljno svetlosti da je čak i u sumračju vide jasnom i nadežnom.

Ova pesnička knjiga dokaz je da se ne može ostati imun na lepotu, na zov čiji se bruj ponajbolje čuje kada se ogrne versima. A čine je pesnici kako istančanog stila, tako i oni koji pokušavaju da kroz pesništvo izgrade svoj identitet, a „identitet podrazumeva svest o svojoj osobenosti, a sebe kao osobe može biti svesno samo biće koje poznaje sebi slična bića“. (I. Tartalja)

Bez obzira na to kako živeo, čime se bavio, šta ga radovalo ili bacalo u očajanje „čovek mora jasno osećati zvezde i večnost u visini. Tada je život uprkos svemu čaroban“. (Van Gog). Pesnici zastupljeni u ovoj tkanici lepote i drugačijosti, itekako osećaju i zvezde i večnost otvarajući put ka njima, čineći da život u svoj svojoj lepoti pokaže koliko je dragocen.

prof Valentina Novković, književnica i prevodilac

SMRT SMRTI

Koliko je još ostalo
do mog rođenja u tebi
ti koja me tvoriš Ljubavi
i da li sam blizu kada mi krv
kroz ranu progovora o tvojoj
nevidljivosti što curi kao šapat
najnežnijih reči, mekanih poput
suza što umivaju oči
da bi se jasnije videla svetlost

Reci mi, da li me čuješ kada
u meni sve ćuti,
a srce se probija kroz grudni
koš kao cvet kroz pupoljak
uveliko gladan sunca, gladan neba
i vetra što umnožava
lepotu da bi svet mogao da preživi

Ti poznaješ moju ništavnost
i sumnju što razjeda um
kao mraz šaku što drhti pred
dodirom opipljivog
i sve je u meni naznak života
što pokušava da nađe put,
osim nade koju polažem
u taj prazan grob
u tu tišinu prepune slutnje
što gromko govori da je smrt mrtva...

Marko Stanojević

REČI LJUBAVI

Rodili su se u nebu sasvim celi
u telu i krvi
oni što su spoznali moju glad
reči su srca

Reči su Ljubavi što te krštava
ljubavlju u ime ljubavi Najveće
u ime krsta koji nosiš
i na kome traješ
kada bol zaposedne tkivo i kost
i kada čekaš u molitvenom zovu
da se izlije nevidljivost što
isceljuje pukotine čiji su zidovi
svi od straha i malovernih zvukova
što prizivaju pad

Al' vreme je tkano tako da ga čine
iskustva koja su samo neophodnost
da se biće približi svetlosti
potpuno
nalik biljkama što ih hrani
sunčev zrak

Na kraju sve postaje prolaznost
i ne preostaje ništa, osim te guste
tišine u kojoj osećaš živu večnost
što doziva srž
koja čezne da u besmrtnosti ostvari